

Ivanova zgodba

Rodil sem se v mestu Cali, ki leži v Kolumbiji blizu Tihega oceana, odraščal pa sem v Bogoti, kolumbijskem glavnem mestu. Na Kubi sem študiral film in fotografijo. Zgodaj sem začel fotografirati in snemati dokumentarne filme.

Leta 2005 sem spoznal bodočo ženo, Francozinjo, ki je ravno potovala po Kolumbiji, in sem se zaljubil. Štiri leta je živela z menoj v Kolumbiji. Ko sva bila na dopustu v Franciji, sem srečal njeno družino – vseč mi je bilo, kar sem videl in doživel tam.

Pozneje sem v Kolumbiji začel delati na različnih projektih mednarodnih humanitarnih organizacij. Moja punca pa je želela iti nazaj v Francijo, da bi bila ob družini in bi zaključila študij. Po pravici povedano, nikoli si nisem predstavljal, da bi stalno živel v Franciji, ampak sem vedno želel ostati le za nekaj časa. Poleg tega je bilo zabavno biti vodja projektov mednarodne organizacije.

Leta 2009 sva se poročila. V tistem času sva se odločila, da greva v Francijo. Vrnil sem se v Kolumbijo, zaključil pogodbeno delo in se nekaj mesecev pozneje vrnil v Francijo, da bi tam živel za stalno.

Na začetku je bilo vse čista zabava. Bilo je kot na dopustu, kot takrat, ko na potovanju spoznaváš državo. Nato je prišla zima in počitnic je bilo konec. Denarja nama je zmanjkovalo in moja francoščina ni bil zadostna. Nenadoma sem spoznal, da moram izboljšati znanje jezika, če hočem najti delo, ki ustreza moji usposobljenosti. Prijavil sem se na tečaj francoščine. Poskušal sem se povezati s klubi in kulturnim življenjem v Dijonu. Delal sem kot prostovoljec na skoraj vseh zabavah in prireditvah v mestu. Tako sem si počasi ustvaril novo socialno mrežo in razširil svojo prepoznavnost v mestu. S pomočjo nekaj dobrih prijateljev, z ženinim potrpljenjem in z željo, da si ustvarim novo življenje v Dijonu, sem si počasi začel dejansko želeli živeti v Franciji.

Leta 2010 sem srečal predstojnika univerze za radio in sem mu predlagal, da lahko pripravim oddajo o kolumbijski glasbi, s čimer se je strinjal. Danes lahko rečem: zaradi te radijske oddaje laže prenašam oddaljenost od doma. Ko »oddajam v živo«, se vedno znova počutim kot doma. Hkrati pa je to tudi dober vir dodatnega zaslužka. Sicer delam kot DJ na zabavah, v lokalnih in na prireditvah.

Zaenkrat moja delovna situacija v Franciji še ni najbolj stabilna. Pomagal sem že v šolah in pri trgatvah (Dijon namreč leži v vinorodnem okolišu) ter organiziral številne fotografske delavnice za mladino in otroke. Še vedno pa nimam stalne zaposlitve, ki bi mi omogočila bolj sproščeno življenje.

Zato sem ustanovil društvo, da lahko uresničujem fotografske delavnice in mednarodne projekte. Mislim, da je to najboljši način, kako je lahko moje življenje v Franciji sprejeto: ponudi nekaj, kar širi obzorja in te nauči še več.

Lahko rečem, da se počutim dobro in da sem se tudi v preteklosti večinoma počutil dobro. Kar pa me najbolj osrečuje, je rojstvo hčerke Nine. Rodila se je julija 2012 in mi daje energijo in veselje. Tako kot radio mi tudi Nina daje občutek doma, kar mi pomaga, da naredim vse potrebno za gradnjo mostu med Francijo in Kolumbijo ter mi ni treba več potovati tja.

Kar pa mi je v Franciji, in še posebej v Dijonu, najbolj všeč, je varnost. Zlasti zdaj, ko imam majhno hčerko, ki odrašča, se zavedam, kako pomembno je živeti v mestu, kjer se lahko počutiš varno. Ko smo živeli v Bogoti, smo morali biti vedno pozorni, kdo prihaja naproti po cesti. Pogosto so nas tudi oropali. Težko to rečem, vendar Bogota je mesto v Kolumbiji, kjer je treba imeti oči ves čas na pecljih.

V Dijonu ljudje zelo lepo ravnaajo z menoj. Nekateri so popolnoma nevedni in nimajo niti najmanjše ideje o tem, kje bi lahko bila Kolumbija in kateri jezik govorijo tamkajšnji ljudje. Vedo samo to, da je to dežela nogometa in kokaina. »Kolumbija«, »Pablo Escobar, kokain, gverilci!« Ja, seveda, tudi to je del tamkajšnje realnosti. Ni pa to vse. Takšna je le podoba, ki jo prikazujejo mediji.

Včasih se mi zdi, da je Francija država, ki skriva rasizem in se pretvarja, da je strpna pravna država. Toda del realnosti je diskriminacija. Številni se ne zavedajo, kdaj in kako se vedejo rasistično. Vedno delajo vse, »ne da bi mislili na to«. V trenutku človeka ožigosajo glede na barvo kože ali državo, iz katere prihaja, še posebej, če je to arabska država ali država vzhodne Evrope. Mi, prebivalci Latinske Amerike, imamo boljšo podobo. Številni me sprašujejo, če sem tudi sam žrtev rasizma, ker sem temnopolt, Kolumbijec z afriškimi koreninami. Mogoče sem žrtev prikrite diskriminacije in zato ne najdem zaposlitve, ki bi ustrezala mojim kvalifikacijam. Morda imajo prav. Lahko pa to pripišem trenutnim kriznim časom.

Zagotovo nikoli ne bom nehal pogrešati svoje države, tamkajšnjih ljudi, prijateljev, družine, krajev, ki jih poznam, in zgodb, ki sem jih doživel.